

Kulje kanssani

Masentuneen mieleni tuottamat ajatukset olivat synkkiä ja epätoivoisia. Kuljin ilman suuntaa pöpelikössä päämäärättömästi, peesaten edelläni meneviä. Harhailin ja etsin kauan omaa reittiäni elämäni suunnistuskartalla.

Suunta oli hukassa ja kartta kai väärinpäin huomaamattani. Alkumatkan rastit jäivät löytymättä, kun kompassini sekosi muiden aiheuttamien magneettikenttien ja risteävien polkujen takia.

Kartaltani tunnistin mäennyppylät ja paljaat kalliot, joita yritin kiivetä viimeisillä voimillani. Rämmin notkoissa, upottavilla soilla ja hetteiköillä, joihin astuin kuluneilla kumisaappaillani varomattomasti niin, että kinttuni kastuivat sameassa vedessä. Toisinaan upposin kainaloitani myöten suonsilmäkkeisiin tietämättä, miten pääsisin takaisin tukevalle maalle. Usein yritin sätkiä, potkia ja rimpuilla irti vanhasta, kiivetä ylös ja pyörähtää selin kuivalle kanervikolle lepäämään.

Ilman kanssakulkijoiden apua en selviytyisi elämäni pituisesta erämaavaelluksesta. Tuumaustauko rämeen laidalla helpottaa uuden suunnan ottoa, kun repeytynyt maastokarttani on yhdessä aseteltu oikeinpäin ja kompassineulani näyttää jälleen pohjoiseen. Nyt lahoavat pitkospuut, kuhiseva muurahaispesä ja kimmeltävänä virtaava oja ohjaavat ajatukseni eteenpäin. Viimein kuljen kohti seuraavaa, piilossa lymyvää rastia kohti.

Mikä seikkailuretki elämä onkaan!

Auli, 58 v

KUUNTELE
TEKSTIT TÄSTÄ

HAVAINNOI LUONTOA & MIELTÄ

Mitä tuoksuja ja ääniä ympärilläsi on?
Millaista lohtua voit saada
luonnosta?